

VUK I SEDAM KOZLIĆA (Jacob i Wilhelm Grimm)

Bijaše jednom jedna koza pa imala sedam mladih kozlića koje je voljela kao što svaka majka voli svoju djecu. Jednog dana pođe ona u šumu po hranu pa pozva svih sedam kozlića i reče im:

– Draga djeco, ja idem u šumu, a vi se dobro čuvajte vuka, jer ako uđe, pojesti će vas od glave do pete. Taj zlikovac se često pretvara, ali vi ćete ga odmah prepoznati po hrapavom glasu i crnim šapama. A kozlići rekoše:

– Draga majko, mi ćemo se dobro čuvati, možeš ići bez brige.

Koza zameketa i mirno krenu na put.

Ne prođe dugo, a netko zakuca na kućna vrata i viknu:

– Otvorite, draga djeco, evo vaše majke, svakom sam nešto donijela. Ali kozlići po hrapavom glasu prepoznaše vuka i povikaše:

– Nećemo ti otvoriti, ti nisi naša majka, ona ima nježan i mio glas, a tvoj glas je hrapav. Ti si vuk.

Tada vuk ode nekakvom trgovcu i kupi veliki komad krede. Kad je pojede, glas mu postade nježan. Onda se vrati, pokuca na vrata i viknu:

– Otvorite, draga djeco, evo vaše majke, svakom sam ponešto donijela.

Ali vuk je stavio svoju crnu šapu na prozor pa kad je kozlići vidješe, poviču:

– Nećemo ti otvoriti, naša majka nema crne šape kao ti, ti si vuk. Tada vuk otrča pekaru i reče:

– Udario sam se u nogu, premaži mi je tijestom.

I kad mu pekar tijestom premaža šape, on otrča mlinaru i reče mu:

– Pospri mi šape brašnom.

Mlinar pomisli: "Vuk hoće nekoga prevariti", pa ga htjede odbiti, ali vuk mu reče:

– Ako mi to ne učiniš, pojesti ću te.

Tako se mlinar uplaši i zabijeli mu šape. Eto, takvi su ljudi. Onda zlikovac dođe i po treći put na kućna vrata, pokuca i reče:

– Otvorite, djeco, došla je vaša draga majka i svakome ponešto iz šume donijela.

Kozlići povikaše:

– Pokaži nam prvo nogu, da vidimo jesi li naša draga majka.

On onda stavi šapu na prozor i kad kozlići vidješe da je bijela, povjerovaše da je istina i otvoriše vrata. Ali uđe im vuk, glavom i bradom. Oni se uplašiše i stadoše se sakrivati. Jedno skoči pod stol, drugo u krevet, treće u peć, četvrto u kuhinju, peto u ormar, šesto pod korito, a sedmo u kutiju zidnog sata. Ali vuk ih sve nađe i nije oklijevao nego ih je jedno za drugim progutao. Samo ono najmlađe, u kutiji od sata, nije našao. Kad se tako do mile volje najeo, vuk se odgega na livadu, leže pod drvo i zaspao. Malo zatim vrati se i koza iz šume. Ali imala je što vidjeti! Kućna vrata širom otvorena, stol, stolice i klupa prevrnute, korito slupano, pokrivač i jastuci po podu. Počne tražiti svoju djecu, njih nigdje. Dozivala ih je redom po imenu, ali nitko se ne odazva. Najzad, kad zovnu najmlađeg, začu se njegov glasić:

– Dragi majko, evo me u kutiji od sata.

Ona ga izvadi te joj ono ispriča kako je došao vuk i sve ostale pojeo. Pomislite samo koliko je koza plakala za svojom jadnom djecom. Najzad u svome jadu izađe van, a kozlić istrča s njom. Kad stiže na livadu, a tamo vuk pod drvetom leži i hrče da se sve grane tresu. Ona ga zagleda sa svih strana i primjeti da se u njegovom prepunom truhu kozlići koprcaju.

"Ah,", zaključi ona, "to su moja jada djeca, koju je vuk progutao za večeru, a još su živa!" Najmanji kozlić brzo otrči kući po škare, iglu i konac. Koza prereže zlom vuku truh i samo što je napravila prvi rez kad jedan kozlić promoli glavu i kako je rezala dalje tako je iskakao jedan za drugim, svih šest kozlića. I svi su bili živi i zdravi. Kakva je to bila radost! Grlili su svoju dragu majku i cupkali od sreće. Ali koza im je naredila:

– Trčite i brzo nakupite kamenja da ovoj bezobraznoj zvijeri napunimo truh dok još spava.

Sedam kozlića požuriše i donesoše kamenja pa ih uguraše vuku u truh što su mogli više. Onda ga koza opet na brzinu zaši tako da se nije ni makao niti šta primijetio. Kad se vuk najzad naspavao, podiže se i kako je od teškog kamenja u truhu bio jako ožednio, on krenu prema bunaru da se napije vode. Ali kad počeo hodati i teturati tamo-amo, počeo se i kamenje u njegovom truhu sudarati i zveckati. Tada on povika:

– Što to zveči, što to lupa u truhu mome? Ili su to kozlići ili neko kamenje?

A kad stiže do bunara i nagne se nad vodu, teško kamenje ga povuče dolje i on se utopi. Kad to vidješe, sedam kozlića dotrčaše vičući iz sveg glasa:

– Vuk se utopio! Vuk je mrtav! – i od radosti su zaplesali oko bunara zajedno sa svojom majkom.